

(इंग्रजीत टंकलिखित न्यायनिर्णयाचा मराठी अनुवाद)

[१९९७] १ एस. सी. आर ११

टी. एल. महुकृष्ण आणि अन्य

विरुद्ध

श्रीमती . ललिता रामचंद्र राव

जानेवारी ६, १९९७

[न्यायमूर्ति के. रामास्वामी आणि न्यायमूर्ति जी. टी. नानावती]

दिवाणी प्रक्रिया संहिता, १९०८ - आदेश ६ नियम १७ - वादपत्रात दुरुस्ती - याची परवानगी.

मुदत अधिनियम ,१९६३ कलम ३ - अनुसूची - कलम ५४ विनिर्दिष्ट पालनासाठी दावा - यासाठी मर्यादा कालावधी.

अपीलकर्ते आणि उत्तरवादींमधील भूखंड विक्रीचा करार - कराराच्या पालनासाठी तारीख २८ मे १९८९ निश्चित करण्यात आली होती -उत्तरवादींना कराराच्या अटींचे पालन करण्याचे आवाहन करणारे अपीलकर्ते: आयकर मंजुरी प्रमाणपत्र मिळवणे आणि मालमत्ता अपीलकर्त्यांना हस्तांतरित करण्यासाठी नागरी जमीन कमाल मर्यादा प्राधिकरणाकडून परवानगी घेणे - करार नाकारणारे उत्तरवादी- - उत्तरवादींना आवश्यकतांचे पालन करण्याचे निर्देश देणाऱ्या अनिवार्य मनाई आदेशासाठी अपीलकर्त्यांनी दाखल केलेला दावा - दावा प्रलंबित असताना, अपीलकर्त्यांनी ५ नोव्हेंबर १९९२ रोजी सी. पी. सी. च्या आदेश ६, नियम १७ अंतर्गत वादपत्रात सुधारणा करण्यासाठी आणि संविदेच्या विनिर्दिष्ट पालनासाठी अर्ज केला - न्यायचौकशी न्यायालयाने अर्ज फेटाळला- उच्च न्यायालयाने फेटाळण्याला पुष्टी दिली - अपील- असे मत व्यक्त करण्यात आले की मुदतीच्या उद्देशाने, मुख्य गोष्ट अशी आहे की संविदेच्या पालनासाठी पक्षांनी निर्धारित केलेल्या तारखेपासून मुदत सुरू होते - करारांतर्गत पक्षकारांनी निश्चित केलेल्या तारखेपासून तीन वर्षांच्या आत दावा दाखल करणे आवश्यक आहे - वादपत्राच्या सुधारणेसाठीचा अर्ज तीन वर्षांच्या कालावधीनंतर दाखल करण्यात आला असल्याने, निश्चितच त्याने वादपत्रात निर्दिष्ट केल्याप्रमाणे वादकारण बदलले - अनिवार्य मनाई आदेशासाठी दावा दाखल करण्यात आला आणि सुधारणेद्वारे विनिर्दिष्ट पालनाची मागणी करण्यात आली - वादपत्रात सुरुवातीला वादकारण सांगणे

आवश्यक होते, परंतु ते सांगण्यात आले नाही - त्यात सुधारणा करण्याची मागणी करण्यात आली होती, त्याचबरोबर विनिर्दिष्ट पालनासाठीचा अर्ज फेटाळण्यात आला होता - - त्यामुळे अर्ज दाखल करण्याच्या तारखेपर्यंत, म्हणजे ५ नोव्हेंबर १९९२ पर्यंत, दावा मुदतबाह्य होता. - त्यामुळे उच्च न्यायालयाने वादपत्राच्या सुधारणेला परवानगी देण्यास नकार देणे योग्य होते.

श्रीमती. चांद राणी (मृत) थ्रू एल. आर. एस. वि. श्रीमती. कांता राणी (मृत) थ्रू एल. आर. एस. [१९९७] १ एस. सी. आर. ५१९ ; के. रहेजा कन्स्ट्रक्शन लिमिटेड वि. अलायन्स मिनिस्ट्री आणि इतर, [१९९५] पुरवणी. ३ एस. सी. सी ७०; तरलोक सिंग वि. विजय कुमार सभरवाल, (१९९६) ३ स्केल ५५०८ आणि रमजान विरुद्ध हुसैनी, [१९९०] १ एस. सी. सी. १०४, संदर्भित.

दिवाणी अपील अधिकारिता : दिवाणी अपील क्र. १०४/१९९७

सी. आर. पी. क्रमांक २२४६/१९९३ मधील कर्नाटक उच्च न्यायालयाच्या दिनांक २९.०५.९६ च्या निकाल आणि आदेशावरून.

अपीलकर्त्यासाठी पी. पी. सिंगसाठी जी. व्ही. चंद्रशेखर.

उत्तरवादींसाठी हरीश साळवे, एस. के. कुलकर्णी आणि संगीता कुमार.

न्यायालयाने पुढील आदेश दिला.

अनुमती मंजूर करण्यात आली. विशेष परवानगीद्वारे हे अपील कर्नाटक उच्च न्यायालयाच्या विद्वान एकल न्यायाधीशाच्या निकालावरून उद्भवते, जो सी. आर. पी. क्र. २२४६/९३ मध्ये दिनांक २९.०५.१९९६ रोजी देण्यात आला आहे.

मान्य केलेली तथ्ये अशी आहेत की, अपीलकर्ते आणि उत्तरवादी यांनी १६ मार्च १९८९ रोजी बेंगलुरुच्या पीन्या गावातील पीन्या औद्योगिक उपनगर II स्टेज येथे असलेल्या जमीन क्रमांक ११४/८ चा भूखंड ६४ लाख रुपयांना विकण्यासाठी करार केला. कराराच्या पालनासाठीची तारीख २८ मे १९८९ निश्चित करण्यात आली होती. अपीलकर्त्यांनी २ ऑक्टोबर १९८९ रोजी नोटीस बजावली, ज्यात उत्तरवादीला कराराअंतर्गत नमूद केलेल्या अटींचे पालन करण्याचे आवाहन केले गेले, म्हणजे अर्बन सीलिंग अथॉरिटी कडून आयकर मंजूरी प्रमाणपत्र आणि प्रतिवादीला अपीलकर्त्यांना मालमत्ता हस्तांतरित करण्याची परवानगी देणे. उत्तरवादीने ६ नोव्हेंबर १९८९ रोजी एक नोटीस बजावली होती, ज्यात कराराची

अंमलबजावणी स्वीकारली गेली असली तरी तो नाकारण्यात आला होता. त्यानंतर अपीलकर्त्यांनी २१ एप्रिल १९९२ रोजी अनिवार्य मनाई आदेशासाठी खटला दाखल केला आणि उत्तरवादीला करारात नमूद केल्याप्रमाणे आवश्यकतांचे पालन करण्याचे निर्देश दिले. दावा प्रलंबित असताना, अपीलकर्त्यांनी ५ नोव्हेंबर १९९२ रोजी सी. पी. सी. च्या आदेश ६, नियम १७ अंतर्गत वादपत्रामध्ये सुधारणा करण्यासाठी आणि कराराची विनिर्दिष्ट पालन करण्यासाठी अर्ज केला. सदर अर्ज ट्रायल कोर्टाने फेटाळला होता आणि त्या फेटाळणीला उच्च न्यायालयाने दुजोरा दिला होता. अशा प्रकारे, विशेष रजेद्वारे हे अपील आहे.

अपीलकर्त्यांच्या विद्वान वकिलांनी असा युक्तिवाद केला आहे की वेळ हि संविदेची अत्यावश्यक बाब नाही आहे ; आणि पालन , जरी २८ मे १९८९ रोजी निश्चित करण्यात आले होते , तरी पालनाच्या विलंबित कालावधीसाठी व्याज देण्याशी संबंधित इतर खंड सूचित करतील की वेळ हि संविदेची अत्यावश्यक बाब नाही. त्यामुळे हा अर्ज त्या टप्प्यावर फेटाळला जाऊ शकला नसता. पुढे असा युक्तिवाद केला जातो की अपीलकर्त्यांनी उत्तरवादीशी तोंडी करार केला होता की उत्तरवादीने सक्षम प्राधिकरणाकडून आवश्यक परवानगी घेतल्यानंतर करार केला जाईल. अशा प्रकारे, त्याचा युक्तिवाद असा आहे की विनिर्दिष्ट पालनाचा अनुतोष मुदतबाह्य नव्हता. त्यानंतर उत्तरवादींतर्फे असा युक्तिवाद केला जातो की मुदत अधिनियम ,१९६३ च्या अनुसूची कलम ५४ च्या पहिल्या खंडाच्या अंमलबजावणीद्वारे, पालनाची तारीख निश्चित केली गेली आहे. त्यानंतर उत्तरवादींतर्फे असा युक्तिवाद केला जातो की मुदत अधिनियम ,१९६३ च्या अनुसूची कलम ५४ च्या पहिल्या खंडाच्या अंमलबजावणीद्वारे, एकदा पालनासाठी तारीख निश्चित केली गेली की ती त्या तारखेपासून सुरू होते. वेळ ही संविदेची अत्यावश्यक बाब आहे की नाही हे मुदतीचा प्रश्न ठरवण्याच्या उद्देशाने संबंधित नाही. करारामध्ये, कराराच्या अंमलबजावणीसाठी २८ मे १९८९ ही वेळ निश्चित करण्यात आली असल्याने, त्या तारखेपासून पहिल्या खंडांतर्गत मर्यादा लागू होऊ लागली. त्यामुळे या प्रकरणातील तथ्यांना दुसरा खंड लागू होत नाही. त्यामुळे, खालील न्यायालयांनी, पालनाचा विनिर्दिष्ट अनुतोष देणाऱ्या वादपत्राच्या सुधारणेसाठी परवानगी नाकारण्यात तथ्य होते.

असे दिसून येते की मुदत अधिनियमाच्या कलम ३ अंतर्गत मर्यादा ही उत्तरवादीला उपलब्ध असलेल्या बचावांपैकी एक आहे. मुदत अधिनियमाच्या अनुसूचीच्या कलम ५४

मध्ये असे नमूद केले आहे की कराराच्या विनिर्दिष्ट पालनासाठी मुदतीचा कालावधी, पालनासाठी निश्चित केलेल्या तारखेपासून तीन वर्षे किंवा अशी तारीख निश्चित नसल्यास, वादीला पालन नाकारल्याची नोटीस मिळाल्याच्या तारखेपासून आहे. कलम ५४ च्या पहिल्या भागानुसार, एकदा पक्षांकडून कराराच्या पालनासाठीची तारीख निश्चित झाली की, मुदत त्या तारखेपासून सुरू होते आणि संविदेचे विनिर्दिष्ट पालन त्या तारखेपासून तीन वर्षांच्या आत केले जाऊ शकते, जोपर्यंत पक्ष कराराद्वारे निश्चित वेळ वाढवत नाहीत. या प्रकरणात, पालनासाठी तारीख २८ मे १९८९ निश्चित करण्यात आली होती. वेळ हा संविदेची अत्यावश्यक बाब आहे की नाही ? हा प्रश्न फारसा प्रासंगिक नाही कारण हे प्रकरण कलम ५४ च्या पहिल्या भागात येते. घटनापीठाच्या श्रीमती चंद राणी (मृत) एल. आर. एस. वि. श्रीमती कमल राणी (मृत) एल. आर. एस. , [१९९३] १ एस. सी. सी. ५१९ द्वारे दाखल केलेल्या प्रकरणातील अपीलकर्त्याच्या विद्वान वकिलाने भर दिलेल्या निर्णयाने अपीलकर्त्याच्या विद्वान वकिलाला मदत होत नाही. त्या प्रकरणात, या न्यायालयाने संपूर्ण खटल्यातील कायद्याचा आढावा घेतला आहे आणि पुनरावृत्तीची गरज दूर केली आहे. न्यायालयाने असे म्हटले की :

" स्थावर संपत्ति विक्रीच्या बाबतीत, वेळ ही कधीही संविधीची अत्यावश्यक बाब मानली जात नाही हे सर्वमान्य तत्व आहे. खरे तर, वेळ ही कधीही संविधीची अत्यावश्यक बाब आहे असा एक समज आहे. हे तत्त्व इंग्लंडमध्ये उपलब्ध असलेल्यापेक्षा कोणत्याही प्रकारे वेगळे नाही. स्थावर मालमत्ता विकण्याच्या कराराच्या विनिर्दिष्ट पालनाच्या बाबतीत पक्षांच्या अधिकारांवर नियंत्रण ठेवणाऱ्या समान कायदांतर्गत, कायदा पत्राकडे नव्हे तर कराराच्या साराकडे पाहतो. कराराच्या अटीनुसार, ज्या विशिष्ट कालावधीत काम पूर्ण करायचे होते, असे नमूद केलेल्या पक्षांचा, खरोखर आणि सारतः, तो वाजवी वेळेत पूर्ण करण्याचा हेतू होता का, हे निश्चित करणे आवश्यक आहे. वेळ ही संविधीची अत्यावश्यक बाब बनवण्याचा हेतू निःसंशय भाषेत सांगितला गेला पाहिजे."

निकालाच्या परिच्छेद २५ आणि २६ मध्ये पक्षकारांनी काढलेल्या कराराच्या अटींच्या प्रकाशात प्रश्नाचा विचार केल्यानंतर, घटनापीठाने परिच्छेद २८ मध्ये असा निष्कर्ष काढला की पक्षकारांचा वेळ हि संविदेची अत्यावश्यक बाब म्हणून काढण्याचा हेतू आहे. करार एका

विशिष्ट कालावधीत पूर्ण करायचा होता आणि उत्तरवादीने करार नाकारला होता. त्या परिस्थितीत, वेळ हि संविदेची अत्यावश्यक बाब असल्याचे मानले गेले. याच गुणोत्तरांचा पुनरुच्चार या न्यायालयाने के. रहेजा कन्स्ट्रक्शन लिमिटेड विरुद्ध अलायन्स मिनिस्ट्रीज अँड इतर , [१९९५] सप ३ एस. सी. सी. ७० मध्ये केला होता, जे वादपत्राच्या सुधारणेशी संबंधित आहे. त्यात असे म्हटले गेले होते की पक्षाने करार नाकारला असल्याने, त्या तारखेपासून मुदत लागू होऊ लागली. वादपत्राच्या सुधारणेसाठीचा अर्ज तीन वर्षांच्या कालावधीनंतर दाखल करण्यात आला होता, त्यामुळे त्यावर सुनावणी होऊ शकली नाही. या न्यायालयाने तरलोक सिंग विरुद्ध विजय कुमार सभरवाल (१९९६) ३ स्केल ५५८ या खटल्यातही मर्यादीशी संबंधित वादाचा विचार केला होता, ज्यामध्ये या न्यायालयाने असे म्हटले आहे की जेव्हा मुदत अधिनियमाच्या कलम ५४ च्या अंमलबजावणीद्वारे कराराच्या पालनासाठी वेळ निश्चित केली जाते, तेव्हा वेळ पक्षकारांनी निश्चित केलेल्या तारखेपासून सुरू होते. न्यायालयाने असे निरीक्षण नोंदवले की :

" प्रश्न असा आहे की : मुदत केव्हा सुरू झाली? व्यादेश उठवल्यानंतर १५ दिवसांच्या आत करार पूर्ण करायचा होता ही मान्य केलेली स्थिती लक्षात घेता, मुदत ६ एप्रिल १९८६ रोजी सुरू झाली. २५ ऑगस्ट १९८९ रोजीच्या आदेशाद्वारे कायमस्वरूपी मनाई आदेशासाठीच्या खटल्याचे विनिर्दिष्ट पालनासाठीच्या दाव्यात रूपांतर करण्यात आले होते, ही स्थिती लक्षात घेता, हा दावा स्पष्टपणे मुदतबाह्य होता. आम्हाला अपीलकर्त्यांच्या युक्तिवादात तथ्य आढळते. आम्हाला असे वाटते की पक्षांनी कराराद्वारे कराराच्या पालनाची तारीख निश्चित केली होती. त्यामुळे ६ एप्रिल १९८६ पासून मुदत लागू होण्यास सुरुवात झाली. केवळ २३ डिसेंबर १९८७ रोजी घातलेल्या व्यादेशासाठीच्या दाव्याचा काही उपयोग होणार नाही किंवा त्या तारखेपासून मुदत लागू होऊ शकली नाही. कायमस्वरूपी मनाई आदेशासाठीचा दावा हा विनिर्दिष्ट पालनाच्या दाव्यापेक्षा दाव्यापेक्षा वेगळा असतो. १२ सप्टेंबर १९७९ रोजी सी. पी. सी च्या आदेश ६, नियम १७, अंतर्गत दाखल केलेल्या सुधारणा अर्जाच्या माध्यमातून विनिर्दिष्ट पालनासाठी दावा दाखल करण्यात आला होता. हे केवळ अर्जावर आदेश झाल्यावर अंमलात येईल . २५ ऑगस्ट १९८९ रोजी सुधारणेचे आदेश देण्यात आले असल्याने, ज्या तारखेला सुधारणेचे आदेश देण्यात

आले होते ती तारीख निर्णायक तारीख असेल, मान्य आहे की, खटला मुदतबाह्य आहे. त्यामुळे खालील न्यायालयांनी या दाव्यात हुकूमनामा पारित करणे योग्य नव्हते.

रमजान वि. हुसैनी, [१९९०] १ एस. सी. सी. १०४ मध्ये या न्यायालयाने परिच्छेद ६ मध्ये असे म्हटले आहे:

"ट्रायल कोर्टाच्या निकालात उद्धृत केल्याप्रमाणे विक्रीच्या कथित करारातील संबंधित तरतुदी खालीलप्रमाणे आहेत:"

"हे घर बस्तीमल यांच्याकडे रु. १००० ला गहाण आहे. तुम्हाला हे घर जेव्हा मिळेल, ज्याचे वर्णन खाली दिले आहे, ते मेसर्सकडून जेठमल बस्तीमल मुक्त केले जाईल आणि नोंदणीची कागदपत्रे तुमच्या ताब्यात घेतली जातील, तेव्हा त्या दिवशी माझ्याकडे त्या घराचे लिखित, अंमलात आणलेले आणि तुमच्या बाजूने नोंदणीकृत विक्री दस्तऐवज असेल.

प्रश्न असा आहे की कराराच्या पालनासाठी तारीख निश्चित करण्यात आली होती का आणि आमच्या मते उत्तर होकारार्थी आहे. हे खरे आहे की दिनदर्शिकेतील एका विशिष्ट तारखेचा दस्तऐवजात उल्लेख नव्हता आणि मूळ तारीख निश्चित केली जाऊ शकत नव्हती, परंतु वादीने गहाण परत मिळवल्यानंतर ती निश्चित तारीख बनली. जर फिर्यादीने विमोचनानंतर लगेचच दावा दाखल केला असता, तर तिला मागितलेल्या विनिर्दिष्ट पालनासाठी ती पात्र नाही या आधाराने तो फेटाळला जाऊ शकतो का? आम्हाला तसे वाटत नाही. तिने कराराचा आपला भाग पार पाडला होता आणि तिच्या भावाने त्याचा भाग पूर्ण करावा असा आग्रह धरण्याचा तिला अधिकार होता. हा करार हा भारत संविदा अधिनियम, १८७२ च्या कलम ३१ च्या अर्थासह आकस्मिक कराराचे एक वैशिष्ट्यपूर्ण उदाहरण आहे आणि (स्वतः वादीने) विमोचन मिळाल्यानंतर लगेचच तो लागू करण्यायोग्य झाला. आर. मुनिस्वामी गौंडर विरुद्ध बी. एम. शमन्ना, गौड या प्रकरणातील मद्रास उच्च न्यायालयाच्या दृष्टिकोनाशी आम्ही सहमत आहोत ज्या थोड्या वेगळ्या परिस्थितीत व्यक्त केले. इड सर्टम इस्ट सर्टम रेड्डी पोटेस्ट हा सिद्धांत आपल्यासमोरच्या प्रकरणाला स्पष्टपणे लागू होतो, जो हर्बर्ट ब्रूमच्या भाषेत (कायदेशीर सिद्धांत हाताळणाऱ्या त्याच्या पुस्तकात) असा आहे की

त्या वेळी निश्चितता निश्चित करण्याची आवश्यकता नाही; कारण जर, काळाच्या ओघात, एखादा दिवस येईल ज्यामुळे तो निश्चित होईल, तर ते पुरेसे आहे. असाच प्रश्न डनकॉम्ब विरुद्ध ब्राइटन क्लब आणि नॉरफोक हॉटेल कंपनीमध्ये उद्भवला होता, ज्यावर मद्रास प्रकरणात भर देण्यात आला होता. एका करारांतर्गत, वादीने प्रतिवादीला काही फर्निचर पुरवले होते ज्यासाठी पैसे दिले गेले होते परंतु काही विलंबानंतर. त्याने व्याज मागितले. सामान्य कायद्यातील नियम अशा प्रकरणात व्याजाची परवानगी देत नव्हता आणि आपल्या दाव्याच्या समर्थनार्थ वादी एका सांविधिक तरतुदीवर अवलंबून होता जी एका विशिष्ट वेळी किंमत देय असेल तरच त्याच्या मदतीला येऊ शकत होती. ब्लॅकबर्न, जे. यांनी असे निरीक्षण नोंदवले की करारात एका विशिष्ट दिवसाचा विचार केला गेला आहे, ज्या दिवशी माल केव्हा वितरित केला जाईल हे निश्चित केले जाईल; आणि नंतर पैसा एका विशिष्ट वेळी देय असतील; परंतु वादीची मागणी करणे या आधारावर नाकारली की किंमत एका विशिष्ट वेळी लेखी दस्तऐवजाद्वारे देय झाली नाही. इतर विद्वान न्यायाधीश त्याच्याशी सहमत नव्हते आणि त्यांनी असे मत मांडले की दस्तऐवजात देय देण्याच्या दिवसाचा उल्लेख करून देय देण्याची वेळ निर्दिष्ट करणे कायद्यात आवश्यक नाही. ज्या घटनेवर पैसे भरायचे होते ती घटना त्याने निर्दिष्ट केली असेल आणि घटनेची वेळ निश्चित करण्यास सक्षम असेल तर कारवाईच्या गरजा पूर्ण केल्या गेल्या. आपल्यासमोरच्या प्रकरणातही अशीच स्थिती आहे. कलम ५४ ची आवश्यकता अशी नाही की वास्तविक दिवस दस्तऐवजाच्या पृष्ठभागावर निश्चित केला जावा, परंतु ज्या गणनेचा आधार तो निश्चित करायचा होता तो त्यात शोधला जावा. त्यानुसार, आम्ही असे मानतो की करारानुसार प्रतिवादीसाठी विक्री दस्तऐवज अंमलात आणण्याची तारीख निश्चित केली गेली होती, जरी विशिष्ट तारखेचा उल्लेख करून नव्हे तर एखाद्या विशिष्ट घटनेच्या घटनेच्या संदर्भाद्वारे, म्हणजे गहाण ठेवण्याचे विमोचन; आणि, वादीने मोबदला दिल्यानंतर लगेचच, वादीला लागू करण्याचा अधिकार असलेल्या विक्री दस्तऐवजाची अंमलबजावणी करण्यासाठी प्रतिवादी जबाबदार ठरला. अशा प्रकारे मुदतीचा कालावधी त्या तारखेपासून सुरू झाला. त्यामुळे हे प्रकरण कलम ५४ (तिसरा कॉलम) च्या पहिल्या भागात समाविष्ट आहे, दुसऱ्या भागात नाही.

या परिस्थितीत, असे मानले जाणे आवश्यक आहे की वेळेच्या उद्देशाने, मुख्य गोष्ट म्हणजे करार पूर्ण करण्यासाठी पक्षांनी ठरवलेल्या तारखेपासून मर्यादा लागू होण्यास सुरुवात होते. करारांतर्गत पक्षकारांनी निश्चित केलेल्या तारखेपासून तीन वर्षांच्या आत दावा दाखल करणे आवश्यक आहे. वादपत्राच्या सुधारणेसाठीचा अर्ज तीन वर्षांच्या कालावधीनंतर दाखल करण्यात आला असल्याने, निश्चितच त्याने वादपत्रामध्ये निर्दिष्ट केल्याप्रमाणे वादकारण बदलले. अनिवार्य मनाई आदेशासाठी दावा दाखल केला जातो आणि सुधारणेद्वारे विनिर्दिष्ट पालनाची मागणी केली जाते. वादपत्रात सुरुवातीला वादकारण सांगणे आवश्यक आहे, परंतु त्याची विनंती केली गेली नाही. विनिर्दिष्ट पालनासाठीच्या अर्जासह त्यात सुधारणा करण्याची मागणी करण्यात आली होती, जो आधी सांगितल्याप्रमाणे फेटाळण्यात आला होता. या परिस्थितीत, अर्ज दाखल करण्याच्या तारखेपर्यंत, म्हणजे ५ नोव्हेंबर १९९२ पर्यंत, दावा मुदतबाह्य होता. त्यामुळे उच्च न्यायालयाने वादपत्राच्या सुधारणेला परवानगी देण्यास नकार देणे योग्य होते.

त्यानंतर असा युक्तिवाद केला जातो की अपीलकर्त्यांनी आधीच तात्पुरती रक्कम भरली आहे आणि त्यामुळे ते त्याच्या वसुलीच्या उपायापासून वंचित राहतील. प्रतिवादीचे विद्वान वकील श्री. हरीश साळवे यांनी निष्पक्षपणे सांगितले आहे की, त्यांचा पक्षकार आजपासून सहा महिन्यांच्या कालावधीत करारात नमूद केल्यानुसार व्याजासह संपूर्ण रक्कम न्यायचौकशी न्यायालयात जमा करून परत करेल.

उत्तरवादीने दिलेल्या वरील वचनबद्धतेच्या अधीन राहून अपील त्यानुसार फेटाळले जाते. स्वर्च बसविण्यात आला नाही .

टी. एन. ए

अपील फेटाळण्यात आली.

अस्वीकरण

"या न्यायनिर्णयाच्या मराठी भाषेतील अनुवादाचा वापर हा पक्षकारास त्याचा/तिच्या मातृभाषेमध्ये त्याचा अर्थ समजून घेण्यापुरताच मर्यादित राहील आणि त्याचा इतर कोणत्याही कारणाकरिता वापर करता येणार नाही. तसेच, इंग्रजी भाषेतील न्यायनिर्णय हाच सर्व व्यावहारिक आणि कार्यालयीन वापराकरिता विश्वसनीय असेल आणि तोच त्यातील आदेशाच्या निष्पादन आणि अंमलबजावणीकरिता वैध मानला जाईल".

